

Борисенко, Л. Обвіяла душу блакить: [про роботу благодійного фонду “Допомога інвалідам Чорнобиля”, в тому числі у Ватутінському р-ні] // Українська культура.- 1995. - № 1.- С. 17-19.
Обвіяла душу блакить

В час зневіри людей до діяльності багатьох посередницьких та добродійних організацій, довіря до благодійного фонду «Допомога інвалідам Чорнобиля» зростає.

Ознайомившись з першими кроками діяльності невеличкого колективу фонду, що знаходиться в Печерському районі столиці, вирішив безпосередньо поспілкуватися з конкретними адресатами їхньої дбайливої опіки. Вибір випав на Центр охорони здоров'я матері і дитини на лівому березі Дніпра. Мотиви були прості. По-перше, сюди виділено найбільшу суму благодійних коштів. По-друге, усім нам відома та невесела демографічна ситуація, яка склалася в Україні і, зокрема, й у Києві. — З 1993 року держава має від'ємний приріст населення. Тобто смертність переважає народжуваність.

По-третє, тут, у Ватутінському районі чи не найбільше проживають учасників ліквідації, евакуйованих жителів Прип'яті і Чорнобиля, а також тих, хто зараз працює на ЧАЕС. Ну і найостанніше — якщо в травні минулого року під час офіційного візиту Президента США в Україну його дружина, пані Хіларі Клінтон відвідала цю лікарню, то невже ми вибрали не найкращу?!

В тім-то й річ, що лікарня справді найкраща у Києві по охороні материнства і дитинства і, до речі, дуже сподобалася високій американській гості. Але, як і вся медицина в нашій державі, та й не лише вона, переживає фінансову скруту. А тут же щорічно приймають близько трьох тисяч пологів. Тут, можна сказати, народжується завтрашній день України.

— Ми розуміємо,— каже генеральний директор Центру, кандидат медичних наук Віктор Максимович Дідиченко,— що держава сьогодні не в змозі забезпечити ліками, котрі належать до групи гостродефіцитних і які необхідні для вагітних жінок чи породіль. Коштів не вистачає навіть на найелементарніше. Захист матері й дитини у нас більше на словах, у лозунгах, у виступах з парламентської трибуни, ніж насправді. Гірко усвідомлювати, що у святій справі продовження роду нині губиться моральність.

Тому в пошуках розв'язання проблеми «як вижити» ми щасливо зустрілися з фондом «Допомога інвалідам Чорнобиля», насамперед з його Президентом, чарівною, чуйною до людської біди Оксаною Петрівною Пророченко.

Вона по-справжньому перейнялася нашими негараздами, почала дієво допомагати — оті гостродефіцитні ліки для породіль і немовлят, що мають вади здоров'я, препарати для надання допомоги під час і після пологів, гігієно-перев'язочні матеріали та інше — в придбанні усього цього дуже відчутна допомога Фонду. Завдяки їй, ми уникали багатьох кризових ситуацій. Впевнений: у тому, що нашому колективу в 1995 році вдалося у 1,5 рази зменшити смертність малят і на 50% смертність серед малят недоношених, є чимала заслуга цих сумлінних людей. На прикладі їхньої роботи можу стверджувати — благодійність відроджується, повертається у наше суспільство. І кажу це з надією. Бо якщо разом підставимо плечі під якусь справу — з одного боку держава, з іншого доброчинці — все буде під силу.

Здавалося б, ліки, бинти, рукавички, забезпечення людей путівками, оплата операцій інвалідам, безкоштовні харчові набори — то мала крапля підтримки порівняно з вседержавними масштабами великого чорнобильського лиха. Але так може подумати лише далека від нужди, з черствим серцем людина. Тільки не мати, котра з тривогою чекає появи і4а світ дитини, тільки не інвалід, який не має змоги не те що оплатити складну операцію, а й придбати найнеобхідніше для харчування.

Мабуть, найкраще про мету діяльності фонду, внутрішні чинники вибору саме такої нелегкої роботи сказала сама Оксана Пророченко на зустрічі з інвалідами-чорнобильцями:

— Не дивлячись на те, що минуло десять років, як сталася Чорнобильська катастрофа, держава і тепер не в змозі надати повноцінну допомогу та підтримку тій частині населення, яка найбільше постраждала від цього лиха. Тому саме ідея створення благодійних фондів і товариств є, можливо, тією панацеєю, котра зробить піклування про цих людей ефективнішим. Така система досить успішно функціонує понад 40 років у багатьох країнах світу (враховуючи те, що держава, практично, не втручається в питання надання допомоги).

Закон «Про статус громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», передбачав можливість витратити грошові кошти, які надходили до нас, не тільки як

внески та пожертвування, але й ті, котрі ми мали можливість заробити своєю працею. (Я кажу про це, на жаль, у минулому часі, так як зараз Фонд знаходиться у важкому фінансовому стані через відміну пільг щодо оподаткування).

Наш фонд зареєстровано 25 травня 1995 року (реєстраційний № 23396101). До складу його засновників увійшло дев'ять громадян, що проживають у Києві, а також в Київській області. Сім із них є постраждалими від аварії на ЧАЕС.

Хочу подякувати за підтримку Міжнародній організації «Союз Чорнобиль» в особі її президента Шовкошитного Володимира Федоровича, а також голові фонду інвалідів Чорнобиля Сисенка Анатолія Юхимовича, котрі у ту важку хвилину підтримали нас. Сьогодні Фонд входить до складу МО «Союз Чорнобиль» і планує провести кілька добродійних акцій разом з цією міжнародною організацією.

Через кілька місяців роботи ми переконались, що нам немає від кого чекати допомоги, хоча прагнули підключити людей і організації, навіть оголошення дали в газетах, тоді збори учасників вирішили піти на сміливий і відчайдушний крок — спробувати самостійно знайти кошти для своєї статутної діяльності.

З цією метою ми заснували дочірнє підприємство «Прип'ять-95», яке свої прибутки повністю віддає для наших потреб.

Завдяки цьому Фонд отримав можливість надавати допомогу і підтримку інвалідам Печерського району, почав забезпечувати лікувальні та медичні заклади необхідним обладнанням, інвентарем та медикаментами.

І не тільки.

Подальші кроки Фонду говорять самі за себе. Для лікарні № 27, яка належить до Київського міського центру радіаційного захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської аварії фонд придбав кардіореанімаційний комплекс, а також почав здійснювати щоквартальну проплату медикаментів та речей гігієно-санітарного догляду.

Надходять прохання учасників ліквідації аварії і з Київської області. Фонд прагне їх задовольнити.

Також при цій же лікарні відкрито профілактичний кабінет для інвалідів, котрі перебувають на лікуванні.

Укладено угоду із страховою компанією «АСК Спектр», згідно з якою інваліди застраховують життя на п'ять років на суму, еквівалентну 30 доларів США.

За перше півріччя свого існування Фонд надав благодійну допомогу чорнобильцям більш ніж на шість мільярдів карбованців.

Мені здається, добрий старт.

Однак що не день, то виникають нові перешкоди. Недавно Митний комітет України, незважаючи на діюче законодавство, своїм циркуляром відмінив ті пільги, які існували для благодійних фондів згідно із статтею 61 чорнобильського закону. Все це дуже ускладнює роботу, хоча Фонд не здається, а продовжує активно діяти, застосовуючи різні форми співпраці, до речі, шукаючи для ділового партнерства і небайдужих земляків із діаспори.

Окрім реалізації запланованих суто практичних завдань, нещодавно підписано угоду з Міністерством з питань молоді і спорту — до 10-річчя Чорнобильської катастрофи провести масову акцію — марафонський пробіг від Києва до Чорнобиля. Щоб ще раз нагадати усім про наш біль, наше лихо. Отак у щільно спресованому режимі роботи, у повсякденних клопотах живе ця молода жінка. Її важко застати в офісі Фонду — прийдете ви ранком чи вечором.

— Як Ви гадаєте,— запитав я Оксану Пророченко,— чи зможе ваш фонд при такому ставленні уряду, Верховної Ради до благодійництва й надалі допомагати інвалідам-чорнобильцям?

— Буде нелегко,— сказала вона,— але докладемо усіх зусиль, щоб розпочата справа жила, щоб постраждалі від Чорнобильської катастрофи завжди відчували наше надійне плече.

А. БОРИСЕНКО.